

Arrest

nr. 209 101 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. KANNAS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 augustus 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 30 januari 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.08.2017 werd ingediend door:

Naam: D. (..)

Voornaam: B. A. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 06.05.1996

Geboorteplaats: Kumasi

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te : (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, de genaamde D. D. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

☐ Bewijs van geldtransfer van de referentiepersoon dd 04.01.2014 ten gunste van een derde.

☐ Bewijzen van geldtransfers via RIA van de referentiepersoon ten gunste van betrokkene van 27.04.2015 tot en met 15.12.2016 (3 geldstortingingen in 2015 en 3 in 2016 voor een totaalbedrag van 798 euro) :

gezien het om een beperkt aantal stortingingen gaat over een periode van 2 jaar, gezien de onregelmatigheid van de stortingingen en het feit dat het over telkens over bescheiden bedragen gaat, kunnen deze geldtransfers vanwege de referentiepersoon bezwaarlijk worden beschouwd als een materiële/financiële ondersteuning die betrokkene toeliet om doorheen deze jaren op een regelmatige basis in zijn basisbehoeften te voorzien. Bovendien dient opgemerkt te worden dat na 15.12.2016 geen geld meer werd overgemaakt door de referentiepersoon aan betrokkene terwijl laatstgenoemde pas op 08.08.2017 een eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van de referentiepersoon zodat verondersteld kan worden dat betrokkene in deze periode van 8 maanden geen financiële en/of materiële ondersteuning door de referentiepersoon behoefde en in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien zodat een situatie van reële afhankelijkheid van de referentiepersoon van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging niet is aangetoond. Het voorgehouden attest van onvermogen van de bevoegde overheid in Ghana dd 10.10.2017 en de verklaring van de moeder van betrokkene dd 08.05.2017 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in zijn land van herkomst geen beroepsactiviteit uitoefende noch over roerende/onroerende goederen beschikte kunnen derhalve niet overtuigen dat betrokkene effectief onvermogend was.

☐ Attest van het OCMW van Gent dd. 22 augustus 2017 dat de referentiepersoon tot op datum van de opmaak van het attest geen financiële steunverlening van het OCMW genoten heeft; Attest van het OCMW van Westerlo dd. 29 augustus 2017 dat betrokkene tot op datum van de opmaak van het attest geen financiële steunverlening van het OCMW genoten heeft.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogend te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat uit de gegevens van de databank van de RSZ (Dolsis) op het moment van het nemen van de beslissing blijkt dat betrokkene sedert 25.09.2017 ononderbroken zelf tewerkgesteld is geweest, een inkomen genereerde en in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien zodat tevens niet kan gesteld worden dat hij actueel ten laste is van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 08.08.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij heeft ervoor gekozen een synthesesamenvatting in te dienen. Zij betoogt als volgt:

"De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 inzake de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, hierna genoemd «de Vreemdelingenwet (Vw), juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout.

1. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3e van de verblijfswet voorziet :

§1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :...

1°...

2°...

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,...

Nergens voorziet het artikel dat het "ten laste zijn" noodzakelijk zich dient te situeren in het land van herkomst. Aan deze voorwaarde kan even goed voldaan worden als de verzoeker om verblijfsrecht ten laste is van de referentiepersoon in België wanneer hij al in dit land met hem verblijft.

Door anders te beslissen voegt de verweerder een voorwaarde toe aan de wet dewelke er niet is geschreven.

De verweerder beroept zich op de ratio legis van art. 40ter juncto art. 40bis van de Vreemdelingenwet, namelijk bepaalde familieleden die financieel afhankelijk zijn van een Belg, een verblijfsrecht te verlenen omdat zij niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien.

Het is net omwille van deze ratio legis, dat het volstrekt zinloos is om te vereisen als de verzoeker om verblijfsrecht al de facto bij zijn Belgische ouder verblijft, dat in de periode vanaf aankomst in België tot het moment van de beslissing, de Belg financiële tegemoetkomingen zou doorsturen naar het land van herkomst van de verzoeker om aan te tonen dat laatstgenoemde wel degelijk ten laste is van de Belg.

2° Er is schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Deze wetsartikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De motivering van de beslissing is allerm minst van aard om de beslissing in casu te kunnen schragen nu uit de motivering niet blijkt dat de verweerder kennis heeft genomen van de belangrijke feitelijke elementen, laat staan dat er rekening mee zou zijn gehouden.

1.

De verzoeker kwam aan in België toen hij minder dan 21 jaar was, te weten in maart 2017.

Door omstandigheden werd de aanvraag om een verblijf uitgesteld tot 8 augustus 2017, waar hij de hele tijd samenleefde en ten laste was van zijn Belgische vader. Pas op 06.05.2017 werd hij 21 jaar. Eén en ander kan noch wordt tegengesproken door de verweerder.

De bestreden beslissing voorziet in de motivering dat de verzoeker voor de laatste acht maand geen bewijsstukken voorlegde in verband met zijn "afhankelijkheid" van zijn Belgische vader. Waar diens Belgische vader in natura in België zijn zoon voorzag van levensonderhoud was het onmogelijk om dergelijke bewijzen voor te leggen, laat staan geldtransferten in deze periode naar Ghana, wat volstrekt onlogisch zou zijn als de verzoeker in België verblijft!

Juist omwille van de onredelijkheid van een bewijslast die de verzoeker van min dan 21 jaar zou verplichten om bewijzen voor te leggen dat zijn ouders hem dag na dag financieel steunden en van de nodige faciliteiten voorzagen, wordt aanvaard dat aan de voorwaarde "ten laste" is voldaan zonder verdere precieze en gedetailleerde bewijsvoering. Het simpel feit dat men in België 21 jaar wordt met voor de rest gelijkblijvende omstandigheden, kan niet betekenen dat eensklaps men aan een zware bewijslast moet voldoen.

De verzoeker kon onmogelijk een beroepsactiviteit hebben in het land van herkomst welke hem inkomen genereerde, nu hij in België verbleef bij zijn vader.

De overweging om op basis van de afwezigheid van bewijzen van de afhankelijkheid onder de vorm van geldtransferten naar Ghana te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door de Ghanese bevoegde overheid verstrekte attest slaat dan ook nergens op.

En als dit bewijs dan toch zou noodzakelijk zijn voor de periode VOOR de aankomst in België dan weze vastgesteld dat de verzoeker de normaal door de diensten van de verweerder vereiste documenten heeft voorgelegd wat betreft de onvermogensheid in Ghana.

2.

Uit de motivering blijkt op geen enkele wijze dat rekening is gehouden met het feit dat de verzoeker in Ghana verbleef bij zijn moeder die samen met de Belgische vader instond voor de materiële verzorging van de verzoeker als gesteld wordt dat de bewijzen van geldtransferten tussen 2014 en 15/12/2016 onvoldoende zijn om in de basisbehoeften van de verzoeker te voorzien. De verzoeker ontving ook materiële steun van diens Belgische vader toen D. D. (...) op bezoek kwam in Ghana, en gelden welke hij meegaf aan vertrouwde personen welke vanuit België naar Ghana vertrokken. Afgezien van het feit dat de verzoeker dit niet kan bewijzen door documenten, doet dit niets af van het feit dat de door de Belgische referentiepersoon verstrekte materiële hulp kwa periode en/of bedrag nergens wettelijk is vastgesteld en bovenal dat het niet noodzakelijk is dat de verzoeker zou bewijzen uitsluitend materiële steun te hebben gekregen van zijn Belgische vader.

Uit niets in de motivering blijkt dat insgelijks rekening werd gehouden met de door de moeder verleende materiële steun vooraleer te oordelen dat de bewezen geldtransferten ontoereikend waren. Nochtans is nergens wettelijk voorzien dat de Belgische referentiepersoon INTEGRaal en per uitsluiting van de andere ouder moet instaan voor het levensonderhoud van de verzoeker. Uit niets in de motivering blijkt of men wel degelijk deze overwegingen heeft meegenomen in de besluitvorming.

In de beslissing moet men de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

(RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens

3.

Het "ten laste zijn" of dus de "afhankelijkheid" van de verzoeker van zijn Belgische vader dient onderzocht in de periode voorafgaand het verzoek tot het bekomen van een verblijfskaart. De overweging dat de verzoeker sedert september 2017 (NA indiening van zijn verzoek tot het bekomen van een verblijfsmachtiging) zou werken in België brengt zijn recht op gezinshereniging niet in het gedrang. Hij moet aantonen afhankelijk te zijn van zijn Belgische vader tot het moment van het indienen van zijn verzoek om verblijfsmachtiging (08/08/2017). Dit onderdeel van de motivering is derhalve evenmin een element dat de genomen beslissing kan schragen.

2. Er is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel:

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bovendien mag de Staatsecretaris daarbij niet louter passief blijven. Desnoods moet de Staatsecretaris een actief onderzoek verrichten en als nodig de rechtzoekende horen. Het is minstens de plicht van de overheid om van de rechtzoekende de nodige informatie op te vragen om hem vervolgens te laten kennen welke bewijsstukken in zijn situatie van hem verwacht worden om met succes een verzoek tot verblijf van meer dan drie maand op basis van gezinshereniging te kunnen indienen. Bij een zorgvuldig onderzoek al dan niet met het opvragen van aanvullende informatie aan de betrokkene had men kunnen vaststellen dat de verzoeker wel degelijk afhankelijk was van de materiële steun van diens Belgische vader, vooreerst in Ghana waar D. D. (...) zijn verplichtingen nakwam samen met de moeder van de verzoeker, en vanaf de aankomst van de verzoeker in België uitsluitend door zijn Belgische vader, D. D. (...).

3. Manifeste beoordelingsfout

Doordat op onzorgvuldige wijze tot de besluitvorming is gekomen, waarbij in verband met bepaalde feitelijke aspecten door de verweerder geen onderzoek gebeurde, of informatie werd opgevraagd, is de beslissing aangetast door een manifeste beoordelingsfout.

De verweerder weerlegt in haar nota met opmerkingen van de verwerende partij gedateerd op 04.04.2018 op geen enkele wijze de argumenten van de verzoeker.

Het middel dient derhalve als ontvankelijk en gegrond te worden weerhouden.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Uit de synthesesamenvatting blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet is artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet ook van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

2.6. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt. De gemachtigde steunt de bestreden weigeringsbeslissing in essentie op de vaststelling dat de betrokkene niet heeft aangetoond reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste te zijn van de referentiepersoon.

2.7. Verzoekende partij voert aan dat niet blijkt dat het ten laste zijn reeds van in het land van herkomst moet vaststaan en dat door de verwerende partij een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

2.8. De Raad wijst er evenwel op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin het volgende werd geoordeeld:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter artikel heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft. Dat hij daarbij “naar analogie” heeft verwezen naar bepaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, tast de juistheid van zijn interpretatie van de voornoemde artikelen niet aan.”

De Raad van State bevestigt dus dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het derdelander familielid ten laste was van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij pas in België 21 jaar is geworden en gewacht heeft met haar aanvraag “Door omstandigheden” kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij op het ogenblik van haar aanvraag reeds 21 jaar was en aldus conform de wettelijke bepalingen ter zake moet aantonen dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Uit niets blijkt dat de wetgever een uitzondering heeft willen voorzien voor de situatie die de verzoekende partij schetst.

2.9. Verzoekende partij maakt voorts geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met “belangrijke feitelijke elementen”.

2.10. Met haar betoog voorts dat de moeder van verzoekende partij mee instond voor haar materiële verzorging, doet verzoekende partij hoegenaamd geen afbreuk aan de vaststelling dat de Belgische

referentiepersoon over een periode van twee jaar slechts zeer beperkt een aantal stortingen deed, telkens van bescheiden bedragen, zodat deze geldtransfers bezwaarlijk kunnen gezien worden als materiële/financiële ondersteuning die verzoekende partij toelieten om doorheen deze jaren op een regelmatige basis in haar basisbehoeften te voorzien. Gelet op het sporadisch karakter van de geldtransfers en de kleine bedragen die werden overgemaakt, overtuigt verzoekende partij ook niet waar zij stelt dat ondanks de materiële steun van haar moeder, zij nood had aan deze geldtransfers om in haar basisbehoeften te voorzien in het herkomstland. Verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft over haar verblijfsaanvraag noch dat deze het feit dat verzoekende partij ook steun kreeg van haar moeder in het herkomstland veronachtzaamd heeft. Juist omwille van het sporadische en beperkt karakter van de geldtransfers dient aangenomen te worden dat verzoekende partij op een andere manier in haar basisbehoeften voorzag, weze het via haar moeder en/of eigen tewerkstelling, en zij geenszins afhankelijk was van de Belgische vader hiervoor. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij zelf onder de feitelijke uiteenzetting aangeeft dat zij pas in maart 2017 naar België is gekomen, dit is op een moment dat zij bijna 21 jaar was. Bijgevolg ziet de Raad niet in waarom de verzoekende partij in het land van herkomst ook geen beroepsactiviteit zou kunnen gehad hebben, zodat het betoog dienaangaande van de verzoekende partij niet ernstig is.

Verzoekende partij houdt het voorts ook op een loutere bewering dat haar Belgische vader op bezoek in Ghana haar ook geld gaf en eveneens dat deze laatste andere personen geld meegaf voor verzoekende partij. Verzoekende partij toont met haar betoog en de voorgelegde stukken in het kader van haar verblijfsaanvraag niet aan dat zij afhing van de Belgische referentiepersoon om in het herkomstland in haar basisbehoeften te voorzien.

2.11. Nu de verzoekende partij geenszins aangetoond heeft effectief ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon in het land van herkomst, is het ook geenszins kennelijk onredelijk noch incorrect van de verwerende partij om te oordelen dat het attest van onvermogen en de verklaring van de moeder niet kunnen overtuigen dat betrokkene effectief onvermogend was. Dit attest en deze verklaring doen daarenboven geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij afhankelijk was van haar Belgische vader in het herkomstland om in haar basisbehoeften te voorzien, nu zij ter zake geen overtuigende stukken heeft voorgelegd.

2.12. Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de overweging in de bestreden beslissing dat: *“Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat uit de gegevens van de databank van de RSZ (Dolsis) op het moment van het nemen van de bestreden beslissing blijkt dat betrokkene sedert 25.09.2017 ononderbroken zelf tewerkgesteld is geweest, een inkomen genereerde en in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien zodat tevens niet kan gesteld worden dat hij actueel ten laste is van de referentiepersoon”* wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een overtollige motivering, hetgeen ook al blijkt uit het gebruik van de bewoording *“Ten overvloede”* en verzoekende partij met deze kritiek aldus geen afbreuk doet aan het determinerend motief dat zij niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon.

2.13. De Raad wijst er ten slotte op dat het de verzoekende partij is die een verblijfsaanvraag indient deze verblijfsaanvraag moet staven met alle stukken die zij daartoe dienstig acht. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen met haar stelling dat verwerende partij nog aanvullende informatie had moeten opvragen.

2.14. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER